

форматі, а також повністю відсутні повні тексти англійською мовою патентів Японії, Китаю, Кореї, Індії, Тайваню та інших країн.

Таким чином, встановлено, що вплив розвитку цифрової патентної документації на формування спеціалізованих фондів наукової установи примушує інформаційні служби установ більш ретельно вивчати цифрові патентні фонди для їх ефективного використання.

Список використаних джерел:

1. Літвінова О. В. Аналіз особливостей патентно-інноваційної стратегії при створенні орфанних препаратів / О. В. Літвінова // Фармацевтичний часопис. – 2015. – № 2. – С. 76–81.
2. Стрельцова Е. А. Патентная активность в сфере биотехнологии / Е. А. Стрельцова // Форсайт. – 2014. – Том 8, № 1. – С. 52–65.
3. Jefferson O. A. Public disclosure of biological sequences in global patent practice / O. A. Jefferson, D. Kollhofer, P. Ajjikuttira, R. A. Jefferson // World Patent Information. – 2015. – Vol. 43. – P. 12–24.
4. Jurgens B. Patents from Latin America and Spain with Latipat: Country coverage and ability to search for emerging topics like Nanotechnology / B. Jürgens, V. Herrero-Solana // World Patent Information. – 2016. – Vol. 46. – P. 1–8.

Бурдейна М.В.

аспірант,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКИХ РЕЛІГІЙНИХ ЗМК

Сьогодні церкви та релігійні організації щодалі активніше намагаються комунікувати із сучасним суспільством. Задля вибудовування шляхів комунікації з громадськістю вони, зокрема, засновують власні медіа. В умовах поліконфесійності, складності релігійного медіа-дискурсу та впливовості релігійних ЗМК на окремі аудиторії, актуальним є нині розуміння правових меж їхньої діяльності.

Релігійні засоби масової комунікації є складовою вітчизняного інформаційного простору, а отже зобов'язані дотримуватися норм чинного законодавства України, які регулюють відносини між державою та ЗМК.

Основні права, свободи й обов'язки людини і громадянина викладені в Конституції України. Значна кількість дослідників, на напрацювання яких ми спиралися в нашому дослідженні, акцентує свою увагу на правових аспектах свободи совісті, релігійної свободи, звертаючись до статті 35 Основного Закону України, у якій зазначено: «Кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культи і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність» [6]. Науковець А. Колодний заперечує існування свободи совісті у конфесійних медіа

[4, с. 276]. Дослідниця О. Задоянчук вважає, що толерантність, як одна з основних умов дотримання чинного законодавства щодо свободи совісті, також не реалізується у релігійних медіа [2]. Ми поділяємо наукові переконання дослідників із зазначеного питання, оскільки вказані аспекти суперечать власне завданням релігійних медіа.

О. Задоянчук виділяє наступну правову базу в питанні діяльності релігійних засобів масової комунікації в Україні: Конституція України, Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації», Закон України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», Закон України «Про інформацію» та Закон «Про телебачення і радіомовлення» [2]. Аналізуючи напрацювання А. Деркача у цій сфері, вважаємо за потрібне додати до переліку також Закон України «Про видавничу справу» та Закон України «Про захист суспільної моралі» [1, с. 132]. На нашу думку, не зайвим буде враховувати в діяльності релігійних медіа і Закон України «Про авторське право і суміжні права» [3].

Що ж стосується правового врегулювання мережевих медіа, то, як зазначає дослідниця Г. Ренська з посиланням на аналітичну записку В. Конаха з Відділу досліджень інформаційного суспільства та інформаційних стратегій Національного інституту стратегічних досліджень [5], на сьогодні в Україні не існує загальної концепції вирішення правових проблем у сфері мережевих ЗМК, чітких визначень «інтернет-ЗМК» та правової бази для їх діяльності [7, с. 34–39].

Проаналізувавши нормативно-правові акти, які стосуються функціонування медіа-ресурсів, доходимо висновку, що правове регулювання діяльності релігійних ЗМК здійснюється на рівні зі світськими ЗМК, на основі норм чинного законодавства України, яке регулює відносини між державою та медіа загалом. Проте, слід зауважити, що свобода совісті та толерантність, як одна з умов її дотримання, а також право на вибір іншої релігійної конфесії у релігійних медіа не реалізується, адже зазначені аспекти суперечать завданням власне релігійних медіа, а саме – роз'ясненню відповідної релігійної доктрини або вчення з метою закріплення вірян у певній конфесії, навернення нових через популяризацію основ віри та ведення теологічної полеміки, а також формуванню у них стійких поглядів щодо протистояння атеїстичним та іншokonфесійним впливам.

Список використаних джерел:

1. Деркач А. Государственно-церковные отношения – К.: Издательский отдел УПЦ, 2009. – 320 с.
2. Задоянчук О. Религиозные СМИ Украины: правовые аспекты деятельности [Електронний ресурс] / О. Задоянчук // Журнал научных публикаций аспирантов и докторантов. – Курск, 2015. – Режим доступа до ресурсу: <http://www.jurnal.org/articles/2015/filos5.html> (17.04.2017).
3. Закон України «Про авторське право і суміжні права» [Електронний ресурс]. – Режим доступа до ресурсу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (17.04.2017).
4. Колодний А. Україна в її релігійних виявах [Текст] Монографія / А. Колодний. – Львів: СПОЛОМ, 2005. – 336 с.
5. Конах В. Інтернет-ЗМІ в Україні: проблеми визначення нормативно-правового статусу та регулювання діяльності : Аналітична записка [Електронний ресурс] / В. Конах //

Національний інститут стратегічних досліджень при Президенті України. – 2013. – Режим доступу до ресурсу : <http://www.niss.gov.ua/articles/1085/> (14.02.2017).

6. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (17.04.2017).

7. Правове регулювання медіадіяльності: соціальнокомунікаційний аспект : матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (16–17 березня 2016 р.). – К. : Інститут журналістики, 2016. – 59 с.

Видойник М.Р.

студент,

Національний університет «Львівська політехніка»

ПРОГРАМНО-ТЕХНІЧНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

На сьогодні, у час новітніх інформаційних технологій і всеохоплюючої інформатизації практично в усіх сферах суспільного життя, виникає потреба у постійному підвищенні та вдосконаленні професійного рівня фахівців різних галузей, забезпечення їхньої неперервної освіти. Досягнення цієї мети покликане забезпечити *дистанційне навчання*.

Під *дистанційним навчанням (ДН)* розуміють форму організації, а також реалізації навчального-виховного процесу, в результаті якого взаємодія його учасників реалізується принципово та екстериторіально, коли між об'єктом та суб'єктом навчання не передбачається безпосередній контакт, їхня присутність у навчальних аудиторіях не є обов'язковою. Дистанційне навчання є новим способом ефективної побудови освітнього процесу, який базується на засадах поодинокого навчання студента.

Варто наголосити, що для забезпечення максимальної ефективності дистанційного навчання необхідно спершу його правильно побудувати шляхом поєднання систем інформаційних, програмних, організаційних, технічних та методичних заходів.

Важливим елементом дистанційного навчання є створення дистанційного курсу. *Системи дистанційного навчання (СДН)* – прикладні програмні продукти, призначені для управління навчальною діяльністю, які дозволяють створювати та розповсюджувати електронні навчальні матеріали, надавати спільний доступ до інформації, ефективно організовувати процес навчання та управляти інструментами контролю результатів навчання з формуванням звітної документації [2, с. 44]. Класичне функціонування системи варто розглядати з позицій трьох користувачів, які взаємодіють через web-середовище з використанням Бази даних (рис. 1).